

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8Csp/237/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120213866
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120213866.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v spore žalobkyne: B. C., G.. XX.XX.XXXX, K. M. X, XXX XX O., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 2, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 100,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 8.12.2020 domáha voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 392,76 eur.

2. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10Csp/140/2019 bola ako žalovaná v postavení spotrebiteľa úspešná. Terajší žalovaný si v pôvodnom konaní uplatňoval nárok na zaplataenie sumy 524,66 eur s príslušenstvom. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 16.1.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť 3.3.2020, žalobe v časti 131,90 eur s prísl. vyhovel a vo zvyšnej časti, t.j. o zaplataenie sumy 392,76 eur žalobu zamietol.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

- odôvodnenie 9.: „Dňa 24.4.2015 uzavrel žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500112097, podľa ktorej poskytol žalovanému celkovú sumu pôžičky 1.050 eur, ktorú sa žalovaný zaviazal uhradiť 36 mesačnými splátkami po 37,16 eur + poplatok za poskytnutie úveru vo výške 105 eur.“

- odôvodnenie 10.: „Zároveň podľa Dohody o poskytovaní služby (ak bude uzavretá) mal dlžník platiť z tohto úveru splátku vo výške 61,07 eur mesačne po dobu rovnako 36 mesiacov, t.j. spolu 2.198,52 eur.“

- odôvodnenie 11.: „Spolu tak mal dlžník mesačne platiť splátku vo výške 37,16 eur. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť po dobu 36 mesiacov je 1.337,76 eur, v zmluve je uvedených 1.442,76 eur (po pripočítaní poplatku za poskytnutie úveru vo výške 105 eur). Zmluva obsahuje aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe 17,77 %, predpokladanú RPMN 27,04 % a priemernej hodnote RPMN 34,42 %.“

- odôvodnenie 31.: „Okrem absencie náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. c), j) zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné konštatovať, že žalobca listinné nepodložil, ani žiadnym právne relevantným spôsobom nepreukázal tzv. skúmanie bonity žalovaného. Zo spisu nevyplýva žalobcom posudzovanie schopnosti splácať úver s ohľadom na žalovaného sociálno-ekonomickú situáciu, preto aj v zmysle § 7 ods. 1

v spojení s § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je potrebné takýto úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.“

- odôvodnenie 40.: „V danom prípade z dokazovania vyplýva, že výška RPMN bola iná v návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalovaného bod 5. zmluvy (27,04 %) a iná v akceptácii žalobkyňou bod. 6 zmluvy (26,53 %). Je pritom bezvýznamné, že ide o zmenu pre spotrebiteľa výhodnú, keďže rozhodujúci je záver o tom, či vznikla platná dohoda o RPMN. S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 vetu prvú OZ totiž v dôsledku tejto zmeny RPMN je potrebné vyjadrenie žalovaného v zmluve považovať za nový návrh, ktorý by však žalobca musel písomne akceptovať k čomu však nepochybne nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu tejto povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. K totožnému právnomu záveru dospel aj Krajský súd v Žiline v rozsudku 6Co 211/2014 zo dňa 29.5.2014.“

- odôvodnenie 41.: „Len na margo súd prvej inštancie akcentuje aj ten fakt, že splátka úveru bola neprehľadne rozdelená do dvoch platieb (zo zmluvy o úvere a z dohody o poskytnutí služby), čo bez sporu možno hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku, ktorá opticky vytvára zdanie výhodnosti úveru (celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 1.442,76 eur), pričom v skutočnosti za úver vo výške 945 eur bol dlžník za 36 mesiacov povinný zaplatiť spolu 2.387,76 eur.“

- odôvodnenie 42.: „Na základe vykonaného dokazovania súd teda dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. V zmluve si žalobca a žalovaný dohodli úrok vo výške 27,04 %. Súd je toho názoru, že tento dohodnutý úrok je v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku /pochtivosť, nezneužívame výkonu práv, nešíkanózný spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov/. Za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom treba považovať právny úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi /pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 137/2003/ Podľa údajov Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci apríl 2015 pri úveroch od 1 roku do 5 rokov na úrovni 10 % ročne (). Dohodnutá výška úrokov 27,04 % ročne uvedená v zmluve podstatne /viac ako dvojnásobne/ prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci apríl 2015. Nebankový subjekt pri poskytovaní úverov síce podstupuje vyššiu mieru rizika, čo sa odráža aj vo výške úroku, avšak dohodnutá výška úrokov /aj keď vyššia ako pri bankách/ musí byť stále súladná s požiadavkou dobrých mravov a nesmie vykazovať znaky nepoctivého úžerného úroku. Dlžník uzatvára zmluvu o úvere a dohodu o úrokoch prevažne z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby veriteľ v takejto situácii poskytoval dlžníkovi neprimerané úroky. Vzhľadom na vyššie uvedené súd teda dospel k záveru, že dohodnutá úroková sadzba vo výške 27,04 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi, a preto v tejto časti je zmluva v zmysle §41 OZ neplatná. Na základe vyššie uvedeného môže žalobca od žalovaného požadovať iba sumu poskytnutých finančných prostriedkov a predmetný úver aj z tohto dôvodu je potrebné považovať za bezúročný.“

- odôvodnenie 43.: „Žalovaný uhradil právnomu žalobcovi sumu 813,10 eur pri úvere reálne vo výške 945 eur (deklarovaných 1.050 eur - 105 eur poplatok za poskytnutie úveru), preto súd priznal žalobcovi sumu 131,90 eur s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.“

Ako spotrebiteľka si žalobkyňa uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, došlo k splneniu hypotézy vyššie citovanej právnej normy, primerané finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 392,76 eur, čo zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatiť. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t.j. rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 10Csp/140/2019, zo dňa 16.1.2020 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnej veci, nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenie, ani rozširovať, ani zužovať.

3. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že žalobkyňa si podanou žalobou uplatňuje nárok na zaplatenie sumy 392,76 eur, na základe ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z s odkazom na rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 10Csp/140/2019. V uvedenom základnom konaní žalobkyňa vystupovala ako žalovaná procesná strana. Mimo toho, išlo o

konanie, v ktorom súd ex offa poskytoval ochranu spotrebiteľovi (aj s ohľadom na to, že konanie bolo vykonané aj za účinnosti CSP). Z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nevyplýva vznik nároku na základe úspechu v spore, ale na základe toho, že spotrebiteľ uplatnil (čiže podal žalobu) ochranu svojho práva. Spotrebiteľ je ten, kto uplatňuje nejaké právo z porušenia práva a povinností, keďže je nelogické (a v rozpore s § 131 CSP), aby dodávateľ podával voči sebe žalobu o nárok na náhradu škody, vydanie obohatenia a pod. Uplatniť právo znamená podať návrh (vzájomný návrh) s návrhom na rozhodnutie priznávajúce uplatnené právo v návrhu (vzájomnom návrhu). Tento predpoklad v prejednávanej veci splnený nie je. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015, sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje taktiež pomerne jednoznačne práve to, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s tým, že spotrebiteľ podal žalobu (vzájomnú žalobu) a na jej základe „sa pustil do sporu“. O takýto prípad nejde v prípade sporového konania, v ktorom je spotrebiteľ žalovanou procesnou stranou, pretože z dôvodu právnej úpravy sporov s ochranou slabšej strany spotrebiteľ sa do žiadneho sporu nepúšťa, súd mu poskytuje ochranu bez ohľadu na to, či je v spore pasívny, či jeho tvrdenia sú vecne nedôvodné alebo predkladá aktívnu procesnú obranu. Žalovaný tiež uviedol, že podaná žaloba neobsahuje žiadnu skutkovú okolnosť, ktorá by odôvodnila výšku zadosťučinenia a poukázal na to, že okrem podanej žaloby v tomto konaní bola v časovej bezprostrednosti podaná aj iná žaloba o primerané finančné zadosťučinenie, o ktorej je konanie vedené pod sp. zn. 11Csp/106/2020. Žalobkyni by nebránila žiadna existujúca prekážka uplatňovať požiadavku na primerané finančné zadosťučinenie v jednej žalobe, teda aj s odkazom na rozhodnutie, sp. zn. 10Csp/140/2019, na ktoré sa odvoláva v tomto konaní. Postup žalobcu sa javí ďalej tak, že začatím separátnych konaní neumožňuje posúdiť ním tvrdený nárok komplexne, ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností. Takýto postup je nielen príkladom toho, že ide o snahu znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. Súčasne je zrejmé, že žalobkyňa takýmto spôsobom zneužíva ustanovenie § 3 ods. 5 cit. zákona, pretože nesleduje dosiahnutie účelu - nastolenie rovnováhy zmluvných strán, ale vytvorenie neoprávneného obohatenia. Na túto skutočnosť poukázal vo svojej rozhodovacej činnosti napríklad aj Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012. Nejestvuje žiadny oprávnený, zákonný a ani logický dôvod, aby žalobca za účelom získania finančného zadosťučinenia účelovo podával niekoľko žalôb, ak tak mohol preukázateľne spraviť jednu; jednoznačnej účelovosti nasvedčuje už obsah splnomocnenia, ktoré je formulované všeobecne práve preto, aby sa uplatnilo vo viacerých konaniach. Pri zvážení toho, čo je účelom súdneho konania je na mieste dôvodné tvrdiť, že opakované podávanie viacerých žalôb namiesto jednej je postupom, ktorý je vecne neobhájiteľný a dôvodne je ho možné považovať za zneužitie práva.

4. Súd vykonal dokazovanie listinami (rozsudok Okresného súdu Prešov, č.k. 10Csp/140/2019-62; doložka právoplatnosti a vykonateľnosti), ako aj ďalším spisovým materiálom, pričom zistil tento skutkový stav:

5. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 16.1.2020, č.k. 10Csp/140/2019-62, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 3.3.2020, bola žalobkyňa zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 131,90 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 9.10.2016 do zaplatenia, pričom v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Žalovaný sa v základnom konaní domáhal zaplatenia istiny vo výške 524,66 eur.

6. Pri právnom posúdení predmetného sporu vychádzal súd z ustanovení zákona č. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

7. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

8. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

9. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 9.6.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho

porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

10. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

12. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje.

13. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Žalobkyňa sa v základnom konaní aktívne bránila.

14. V konaní vedenom pod sp. zn. 10Csp/140/2019 na Okresnom súde Prešov z nároku uplatneného žalovaným vo výške 524,66 eur s prísl., nebola tejto strane sporu priznaná suma vo výške 392,76 eur, keďže žaloba bola v prevyšujúcej časti zamietnutá. Žalovaným poskytnutý úver bol podľa odôvodnenia rozhodnutia vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov, vzhľadom na to, že zmluva o úvere neobsahovala obligatórnu náležitosť vyžadovanú ustanovením § 9 ods. 2 písm. c/ a j/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyše samotná výška úrokovej sadzby bola v rozpore s dobrými mravmi

15. Žalobkyňa si bez akýchkoľvek pochybností v inom súdnom konaní v rámci svojej obrany proti uplatnenému nároku úspešne uplatnila porušenie právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa zo strany žalovaného, ak tento bez akéhokoľvek právneho dôvodu si uplatňoval voči žalobkyni i plnenia, na ktoré mu žiaden nárok nevznikol.

16. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie je potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu, konkrétne zo závažnosti porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené súdom vymedzené kritéria má súd za to, že suma vo výške 100,-€ splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia (keďže morálnym zadosťučinením boli aj vyššie cit. rozsudky a sú nimi aj odôvodnenia týchto rozhodnutí) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný

charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustila do sporu s ním. Súd vzal do úvahy skutočnosť, že žalobkyňa nevrátila žalovanému sumu požičaných peňazí. Priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia pritom predstavuje menej než 1/3 sumy, ktorá nebola priznaná žalovanému v základnom konaní. V prevyšujúcej časti súd preto žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zamietol.

18. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Vzhľadom na to, že žalobkyňa bola v konaní úspešná čo do samotného základu nároku súd jej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.